

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

A. Επί της Αγίας Σιών.

Ἡ ἐορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη τὴν Δευτέραν, 31^η Μαΐου/13^η Ἰουνίου 2011, ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων πανηγυρικῶς εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον συμφώνως πρὸς τὰς εὐαγγελικὰς διηγήσεις καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἔλαβε χώραν ἡ ἐπιφοίτησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἥτοι εἰς τὸν λόφον τῆς Αγίας Σιών, ἐν ᾧ καὶ τὸ Ὑπερῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν κρατήσασαν τάξιν, ἀφ' ἐσπέρας ἐτελέσθη ὁ Ἑσπερινὸς εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ Κοιμητηρίου παρεκκλήσιον τῆς Πεντηκοστῆς ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Αγίας Ἑλένης, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους, τῶν εὐχῶν τῆς Γονυκλισίας ἀναγιγνωσκομένων ἑλληνιστί καὶ ἀραβιστί διὰ τὸ ἑλληνόφωνον καὶ ἀραβόφωνον ἐκκλησίασμα.

Τὴν ἐπομένην, Δευτέραν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐτελέσθη ἡ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου καὶ ἡ θ. Λειτουργία εἰς τὸν ἐν τῇ αὐτῇ περιοχῇ ἱερόν Ναόν τῆς Αγίας Τριάδος ἐντὸς τοῦ κτιρίου, εἰς τὸ ὁποῖον στεγάζεται ἡ Ἱερατικὴ Πατριαρχικὴ Σχολή, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, συλλειτουργούντων ἱερομονάχων καὶ διακόνων, βοηθούντων τῶν δοκίμων τῆς Σχολῆς καὶ ἐν κατανύξει συμμετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος ἐντοπίων καὶ προσκυνητῶν.

Ἄμα τῷ τέλει τῆς θείας Λειτουργίας, ἤρχισεν ἡ λιτανεία δι' ἀναγνώσεως μιᾶς εὐχῆς τῆς γονυκλισίας καὶ μιᾶς δεήσεως εἰς ἐκάστην τῶν στάσεων, ἥτοι ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ ἀρχικῶς καὶ ἐν τῇ κατακόμβῃ ἔπειτα. Ἐν τῇ διαβάσει διὰ τῆς συναγωγῆς, ἐν ᾗ ὁ τάφος τοῦ Δαβίδ, ἀνεπέμφθη δέησις, ἐν δε τῷ ὑπερῶ ἀνεγνώσθησαν αἱ λοιπαὶ εὐχαὶ τῆς Γονυκλισίας καὶ ἀνεπέμφθη δέησις. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, πρὸ τοῦ ἡμετέρου Κοιμητηρίου, ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν κεκοιμημένων, ὑπὲρ ὧν καὶ εἰς τὰς εὐχὰς τῆς Γονυκλισίας ἡ ὀφειλομένη μνεῖα γίνεται.

Μετά τὴν ἐν τῷ ναῷ διάλυσιν τῆς λιτανείας, ἡ Ἀρχιερατικὴ συνοδεία ἐγένετο δεκτὴ διὰ δεξιῶσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τελετῶν τῆς Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Σχολάρχου καὶ ἐν ταυτῷ καθηγουμένου ὁσιωτάτου μοναχοῦ π. Φωτίου.

B. Εἰς τοὺς Ρωσικὴν Πνευματικὴν Ἀποστολὴν (Missia)

Ἡ ἐορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη ὡσαύτως τὴν Δευτέραν, 31^η Μαΐου/13^η Ἰουνίου 2011, εἰς τὴν ἐν τῇ Νέα Πόλει τῶν Ἱεροσολύμων ἔναντι τῆς Νέας Πύλης Ἐκκλησίαν τῆς Αγίας Τριάδος, τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις Πνευματικὴν Ἀποστολὴν (Missia) τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρωσσίας.

Τῆς θ. Λειτουργίας ἐπὶ τῇ ἐορτῇ ταύτῃ προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Θαβωρίου κ. Μεθοδίου καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν λόγῳ Ἀποστολῆς ὁσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π.

Ίσιδώρου, ιερομονάχων καί διακόνων.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ίσιδώρου, εἰς τήν ὁποίαν προσεφώνησε τούς συνδαιτυμόνας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Θεόφιλος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Τήν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς μαθηταῖς, Χριστέ, ἕως ἄν ἐνδύσησθε, ἔφης, καθίσατε ἐν Ἱερουσαλήμ, ἐγώ ὡς ἐμέ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τό ἐμόν τε καί Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε»,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Σήμερον, ἡμέρα Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ μία Ἁγία Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐορτάζει ἰδιαιτέρως αὐτό τό Πανάγιον καί Ζωοποιόν καί παντοδύναμον Πνεῦμα, τόν Ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τό ὁμότιμον καί ὁμοούσιον καί ὁμόθρονον τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ.

Τό Πανάγιον δέ τοῦτο Πνεῦμα εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας σαρκωθέντος καί ἐνανθρωπήσαντος, Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τοῦτο τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ «Παράκλητος», Τόν Ὅποιον ὑπεσχέθη νά ἀποστείλῃ εἰς τούς μαθητάς Αὐτοῦ ὁ Χριστός, τόσον πρό τοῦ σταυρικοῦ Του πάθους, ὅσον καί μετά τήν Ἀνάστασίν Του, ὡς μαρτυρεῖ ὁ μαθητής Αὐτοῦ καί εὐαγγελιστής Ἰωάννης: «Καί ἐγώ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καί ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένι μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας», (Ἰωάν. 14, 16-17).

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται καί μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «Καί ἰδοὺ ἐγώ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ. 24, 49)

Ἡ ὑπό τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «ἀποστολή τῆς ἐπαγγελίας», δηλονότι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ Θεοῦ Πατρός εἰς τούς μαθητάς αὐτοῦ κατὰ τήν εἰς τό ὑπερῶον τῆς ἱερουσαλήμ σύναξιν αὐτῶν, ἀποτελεῖ τήν ἐν τῷ κόσμῳ φανέρωσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας τῆς ἀναγγελθείσης ὑπὸ τῶν προφητῶν, ὡς ψάλλει ὁ ὕμνωδός: «Ἐν τοῖς προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας καί ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψεμ, Σωτήρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός Σου. Σὺ εἶ Θεός πρῶτος σύ καί μετά ταῦτα. Καί εἰς τούς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καθ' ἣν «ῥέφθησαν τοῖς ἀποστόλοις διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισε τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν. Καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, (Πρ. 2,3-4)» ἐγκαινίζεται ἡ ἐν τῷ κόσμῳ φανέρωσις «τοῦ ἀπὸ αἰώνων ἀποκεκρυμμένου ἐν τῷ Θεῷ...διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ μυστηρίου τῆς Οἰκονομίας τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος, «ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καί ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ», (Ἐφ. Γ'9-10).

Τήν πολυποίκιλον ταύτην σοφίαν τήν φυλασσομένην ἐντός τῆς Ἐκκλησίας καί διαμεριζομένην διὰ τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνται νά προβάλλουν πάντες οἱ προεστῶτες ἐπίσκοποι τε καί καί πρεσβύτεροι ὡς οἰκονόμοι τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν τοῦ κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν: «μὴ σκοπούντων ἡμῶν, ὡς παραγγέλλει ὁ

μέγας Παῦλος, τά βλεπόμενα, ἀλλά τά μή βλεπόμενα. Τά γάρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τά δέ μή βλεπόμενα αἰώνια», (Β' Κορ. 4,18). Καί τοῦτο διότι τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας διακρίνεται εἰς ἐπίγειον καί οὐράνιον ἢ ἀντιστοιχῶς εἰς βλεπόμενα πρόσκαιρα καί εἰς οὐράνια καί αἰώνια. «Ἡμῶν γάρ τό πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καί σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν».

Ἀντιθέτως, λέγει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος, «τό τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνη αὐτῶν, οἱ τά ἐπίγεια φρονοῦντες», (Φιλιπ. Γ', 19-20).

Τοῦτο δέ σημαίνει ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀποτελοῦν τά «μή βλεπόμενα», δηλονότι τήν ἐπιζήτησιν τῆς μελλούσης καί μενούσης πόλεως τῆς αἰωνίου βασιλείας τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ θεοῦ.

Ἡ δέ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορία φανέρωσις τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐπιγείου πόλεως τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τόν θεῖον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου χῶρον, ἐντός τοῦ ὁποίου τελεσιουργεῖται τό μυστήριον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Δηλονότι τῆς ἐν Χριστῷ τῷ νέῳ Ἀδάμ ἀποκαταστάσεως τῆς πεπτωκυῖας ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων φύσεως εἰς τό ἀρχαῖον κάλλος.

Τό κάλλος τῆς ἐν Χριστῷ τελείας ἀγάπης καί κοινωνίας μετά τοῦ θεοῦ Πατρός καί μετά τῶν ὁμοφρόνων καί ὁμοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν. Τοῦτο βεβαίως ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοῦ συγκροτοῦντος τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ψάλλει καί ὁ ὑμνωδός. «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, βρῦει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας».

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποτελεῖ τήν κιβωτόν τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ εὐσεβείας τόσον οἰκουμενικῶς ὅσον καί τοπικῶς. Ἡ Ἐκκλησία, μέ ἄλλα λόγια, εἶναι ἡ κιβωτός τῆς θεογνωσίας, διὰ τῆς ὁποίας καινουργεῖται ἡ συμφωνία, δηλονότι ἡ ἐν Χριστῷ ἐνότης. Διὰ δέ τῆς ἀσεβείας καταργεῖται ἡ ἀφωνία δηλαδή ἡ ἀσυμφωνία καί συνεπῶς ἡ διαίρεσις καί τό σχῆμα.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς πόλεως τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων, οὗσα θεμελιωμένη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ταπεινῶς, πλήν σταθερῶς καί ἀμετακινήτως στοιχεῖ τοῖς παραγγέλμασι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «ἀδελφοί, στήκετε καί κρατεῖτε τάς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Θες. Β'13). Ἐχουσα ὁδηγόν καί βοηθόν αὐτῆς τόν Οὐράνιον βασιλέα, τόν Παράκλητον, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τόν θεόν καί Σωτῆρα ἡμῶν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν».

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰσίδωρος ηὐχαρίστησε τόν Μακαριώτατον διὰ τήν προσγενομένην τῇ Ρωσικῇ Ἀποστολῇ τιμήν ἐκ τῆς τελέσεως τῆς ἐν αὐτῇ θείας Λειτουργίας ὑπ' Αὐτοῦ καί διὰ τήν συναντίληψιν καί κατανόησιν Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐν Χριστῷ κοινωνίᾳ καί συνεργασίᾳ τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῆς Σιωνίτιδος Μητροῦς τῶν Ἐκκλησιῶν.

Γ. Εἰς τήν πόλιν Τουμπάς.

Ἡ ἑορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη ὡσαύτως τήν Δευτέραν, 31^η

Μαΐου /13^{ον} Ιουνίου 2011, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀραβοφώνου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν πόλιν Τουμπάς.

Ἡ πόλις αὕτη τῆς περιοχῆς Σαμαρείας βορείως τῆς Παλαιστίνης, ἀριθμοῦσα περὶ τοὺς 40.000 κατοίκους Μουσουλμάνους ἔχει καὶ μικρὰν Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου ἀποτελουμένην ἐκ δέκα καὶ ἕξ οἰκογενειῶν μόνον.

Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κοινότητος ταύτης ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἡγουμένου τοῦ πλησιοχώρου Φρέατος τοῦ Ἰακώβ Ἀρχιμανδρίτου Ἰουστίνου καὶ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς κώμης ταύτης τοῦ Τουμπάς, π. Θωμᾶ Δαούδ, ἐν ταυτῷ δέ Προϊσταμένου τῆς ὁμόρου κώμης, τοῦ Ζαμπάμπδε. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς θείας Λειτουργίας ταύτης ἀνεγνώσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Γονυκλισίας ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ τοῦ ἐφημερίου ἱερέως.

Μετά τὴν θ. Λειτουργίαν ἡ Κοινότης παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν.

Ἐπιστρέφουσα ἡ Ἀρχιερατικὴ Συνοδεία εἰς Ἱεροσόλυμα διῆλθεν ἀπὸ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ καὶ προσεκύνησε.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder